

HERRA FREGA Í LÁNI HJÁ L'ORÉAL

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 03

Á sunnudagsmorgnum hittumst við Giorgio oft – vinur og kollegi, viðskiptastjóri hjá einu stærsta fyrirtæki heims í snyrtivörum fyrir konur: L'ORÉAL.

Það var okkar leið til að halda sambandi, segja hvor öðrum frá vikunni, vinnunni, tala svo um viðskiptavinina úti á markaðnum og skiptast á einum og einum brandara um það sem komið hafði upp, yfir heitum kaffibolla á barnum.

Hann var félagslyndur að eðlisfari, alltaf brosandi, alltaf kaldhæðinn, en með óbeislaðan anda – glæsileika og fágun sem áttu engan sinn líka.

Hann hafði alltaf brandara á reiðum höndum, og aldrei kæruleysislegan, og orðlagt bros sem lét öllum líða vel – hann sagðist gjarnan hafa eytt heilli fúlgu í nýju tennurnar sínar og orðið að tryggja þær fyrir 25.000 evrur, ef einhver skyldi ekki taka einum af beittu smábröndurunum hans nógu vel og ákveða að slá þær úr honum.

Í hvert sinn sem við fórum saman að selja um héraðið okkar, Kalabríu, tilkynntum við hverjum viðskiptavini hátt og snjallt að við værum heppnustu menn í heimi, ynnum fyrir tvö bestu fyrirtæki heims sem borguðu okkur heila fúlgu bara fyrir að skemmta okkur, ekki fyrir að vinna – sem fór undantekningarlaust í taugarnar á þeim sem hlustaði. Þeir trúðu okkur oft ekki, en við nutum samt virðingar næstum allra.

Einn morgun í apríl sagði hann við mig: í næstu viku sæki ég þig, við förum að vinna á Sikiley, þrjá daga – engar áhyggjur, allt er greitt, þú borgar ekki fyrir neitt.

Hann vissi fullvel að það var ekki mitt sölusvæði, svo ég spurði hann: hvern andskotann ætlum við að gera utan svæðis?

Tja, sagði hann, það verður þín óvænta uppákoma – og kannski mín líka.

Þú verður alltaf Frega hjá Gillette, en í þrjá daga verður þú gestur fyrirtækisins úti á vettvangi, á kostnað L'ORÉAL.

Ég skal sýna þér hina hlið peningsins – markað sem þú þekkir ekki, sem þú hefur aldrei séð af því að þú hefur aldrei verið í honum, þar sem konur eru aðalpersónurnar í hverjum einustu kaupum, með öllum sínum sérstöku háttum.

Fyrir mig er það líka leið til að þakka fyrir þau tvö ár sem við höfum átt saman – ég veit að án þín, án hjálpar þinnar og vilja, hlýju þinnar og framkomu, alls þess sem gerir þig að þeim manni og vini sem þú ert, hefði ég líklega ekki komist aftur til vinnu, og kannski ekki einu sinni aftur til lífsins, eftir Crohns-sjúkdóminn.

Hann leyfði sér að sleppa takinu, aðeins andartak, eitt einasta tár – það var í fyrsta sinn sem ég sá hann þannig, ófæran um að halda geðshræringunni í skefjum.

Hann sagði mér að við yrðum þrjá daga í Catania og einn í Palermo og færum svo heim – þeir litu á þetta sem opinbera tilraun, samþykkt fyrir fram af sölustjórn hans sem hafði lagt blessun sína yfir hana, og allir voru forvitnir að sjá hvað myndi gerast og hverju við tveir tækjum upp á.

Ég sagði já án þess að hika. Fyrirtækin réttu manni alltaf upplýsingar, en þau deildu aldrei raunverulegri reynslu – og þetta

var ósvikið tækifæri til að vaxa.

Ég sagði föður mínum frá því og hann brosti og sagði: þú heldur áfram að gera hluti sem enginn sér fyrir – það er ekki bara eiginleiki, það er Ferdinando Frega.

Það var hans leið til að leggja blessun sína yfir það. Hann hafði þekkt Giorgio í tuttugu ár og vissi að ég myndi læra eitthvað – hann vissi bara ekki hvað.

Ég kom heim og konan mín sá eitthvað undarlegt á svipnum á mér og spurði hvað væri að. Þeir hafa lánað mig til L'Oréal í þrjá daga, sagði ég, og hún svaraði um hæl: alltaf sami grínistinn – hvenær ætlaðu eiginlega að verða alvarlegur?

Daginn sem ég kem aftur skal ég segja þér nákvæmlega hvernig þetta gekk, sagði ég, og sagði henni alla söguna. Hún sagði: nú ertu í vanda – þú gengur inn í heim kvenna um aðrar dyr en þær sem þú ert vanur. Ég er forvitin að sjá hvað gerist.

Ferdinando